

דעם רבינ'ס

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

איכט

דער
ריינער קוואל

א פלעמעלע...

סארטן מדות. מיר האבן אויסגערעכנט זיבן
סארטן קינדער, קעגן די זיבן רערן פון די
מנורה.

די פרשה הייבט זיך אן "ואתה תצוה את
בני ישראל ויקחו אליה שמן זית זך". זאגט
רבי נתן אזוי: דער אויבערשטער זאגט פאר
משה רבינו 'ויקחו אליה', משה דער גרויסער
צדיק ער קען אויפנועקן און ליכטיג מאכן
אלע אידישע קינדערלעך - די נשמה פון די
אידן וואס זייער שורש קומט פון די הייליגע
ווערטער פון די תורה.

גיבט די תורה א באפעל פאר משה רבינו
'ואתה תצוה א לשון פון צותא נעם צוזאם -
באהעפט צוזאמען די אידן' אויפן צדיק ליגט
אן אויפגאבע אז אלע אידן זאלן באקומען
א ליכטיגקייט און זיי זאלן וויסן פון
באשעפער. אבער פון אונזער זייט ליגט אויף
אן אויפגאבע "ויקחו אליה שמן זית זך" מיר
אידישע קינדער דארפן נעמען און ברענגען
פארן צדיק - שמן זית זך.

וואס איז דאס דער שמן זית זך וואס מיר
האבן א פליכט צו ברענגען פאר משה?
דאס איז אונזערע גוטע מחשבות, אונזער

טייערע קינדערלעך. די וואך אין די פרשה
לערנט אונז רבי נתן זייער אן אינטערסאנטע
למוד. לאמיר קודם אריינשפאצירן אין א
חדר פון קינדער - וועלן מיר זען דארט
פארשידענע סארטן קינדער.

רבי נתן זאגט אז כלל ישראל ווערט צוטיילט
אין זיבן פתות. דאס מיינט אז עס קען זיין אז
אין דיין פתה אליין איז דא אפאר פתות פון
קינדער! קינדער וואס זענען זייער קלוג מיט
שארפע קעפ, עס איז דא אזעלכע קינדער
וואס זענען מער צו די שטארקע זייט, מען
קען זיי נישט רירן פון פלאץ; ווידער איז
פארהאן קינדער וואס זענען פונקט אינמיטן
- זיי זענען נישט צו שארף און נישט צו
פשוט.

פארהאן קינדער וועלכע זענען אויסגעצייכנט
מיט דער ענגן פון קדושה - זיי היטן זיך זייער
אפ די אויגן, פארהאן קינדער מיט תמימות,
זיי לעבן מיט אמונה און שמחה. אין דיין חדר
איז מסתמא אויף דא קינדער וואס קענען
נישט איינזיצן די פיסעלעך טאנץ זיך זיי
אלעמאל ארויס פון די שיה! אדער קינדער
וואס די הענט קען זיי נישט איינרוען פאר
אין סעקונדע! בקצור, קינדער מיט אלע

דער ענין פארוואס אידישע קינדער זענען צוגעגליכנט צו אן איילבירטן בוים - א זית! זאגט דער מדרש ווייל אזוי ווי דער איילבירט ווערט אראפגעקלאפט פון דעם בוים, דערנאך צעקלאפט מען אים, מען לייגט אים אריין אין פֿרעס, נאכדעם צעמאלט מען אים; מען נעמט שטריק און מען שלעפט מיט דעם שטיינער צו קענען ארויפלייגן אויף דעם זית, נאר אזוי קומט ארויס דער אויל.

אזוי אויף די אידישע קינדער דארפן דורכגיין פארשידענע סארטן פֿלאג, ביז מען איז זוכה אויסצוטון די אומריינע קליידער וועלכע ברענגען אונז אלע מניעות. און אזוי ווי מיר האבן אנגעהויבן אז אין חדר איז דא פארשידענע קינדער, קינדער גייען א סך מאל אדורך בזיונות און מען ווערט געטשעפעט און אראפגעקלאפט. דאס האט אבער א תכלית אויב פון דעם וועט ווערן "להעלות נר תמיד". מען שווייגט אפ די בזיונות און די נשמה ווערט אויסגעלייכטערט און מיר ווערן ווי א שיינע מנוחה וואס ברענט שיינע ליכטעלעך.

זאל דער אויבערשטער העלפן אז די ליכטיגקייט פון די תורה און פון די צדיקים זאלן אונז באשיינען, אונזער נשמה זאל לייכטן און מיר זאלן האבן גוטע רצונות צו וועלן נאר דינען השם יתברך. מיר זאלן זען נאר די גוטע מעלות פון אונזערע חברים, און צוזאמען זיך שטארקן מיט די עצות פון הייליגן רבין. ביז מען וועט זוכה זיין צו זען בקרוב די גאולה שלמה מיט אונזערע אויגן, אמן

דאווענען, לערנען און גוטע מדות וואס מיר אלע קינדער דארפן טון בהתקשרות צום צדיק - אז דער צדיק זאל קענען מיט דעם אנצינדן אונזער נשמה; אז אונזער מוח און נשמה זאל ברענען צום באשעפער אזוי ווי א ליכטעלע וואס ברענט אזוי שייך. ווייל נר ה' נשמת אדם, די נשמה איז אזוי ווי א ליכט.

וואס שטייט ווייטער אין פסוק? "כתית למאור - כתית מיינט צעשטויסן", מען דארף זיך לאזן קלאפן און ווערן צעשטויסן און דורכגיין פֿלאג און פארשידענע ביטערנישן, ביז מען איז זוכה אז דאס פֿלעמעלע זאל זיך אנכאפן אויף די נשמה. אזוי ווי דער זהר הקדוש זאגט "אעא דלא סליק בה נהורא מבטשין לה, גופא דלא סליק בה נהורא דנשמתא מבטשין לה", א קלאץ - א גראבע שטיק האלץ וואס קען זיך נישט אנצינדן, דארף מען דאס צעקלאפן אויף קליינע שפענדעלעך! אזוי אויף א גוף וואס די ליכטיגקייט פון די נשמה ווערט נישט באלויכטן, דארף ער כאפן אפאר פעטשעלעך.

עס איז נישט אזוי געשמאק צו כאפן א פאטש! דעריבער קען מען דאס אויפטוישן און אנשטאט דעם זיך פֿלאגן מיט'ן טון מצוות, לערנען תורה און זיך שאקלען ביים דאווענען, וועט דאס זיין די קלעפעלעך וואס אונזער גוף וועט באקומען.

אין מדרש די וואך ווערט אויסגעשמוסט

אן עצה איז פארהאן

די מעשה האט ווירקליך פאסירט פאר א יאר זומער אין קעמפ אין די וואכן ווען מען פארט ארויס אויף האלידעי, נעמען און פּרטים זענען געבײטן.

בערי איז א לעבעדיגער אינגל, ער מאכט זיכער אז ווען עס איז דא עפעס פרייליך אין קעמפ אדער אין חדר, איז ער דער וואס זיין קול איז העכער פון אלעמען!

נאך א הייסע זומער-טאג לערנען, זענען די קינדער ארויס אויף א שפאציר מיט די מדריכים און דער ראש המדריכים, היינט גייט מען זיך שפילן א שפיל פון אינטערעסאנטע טאבעס [באליס] עס קומט מיט וואסער, אזוי אז עס קילט אפ די הייסע שוויציגע פנימער פונעם לאנגן שפאציר.

מען הייבט אן שלעפן העמערס וואסער און מען גיסט עס אריין אין די פישקעס פון די באליס, עס ווערט א קריעת-ים-סוף, די קינדער פלאטשקען און ווארפן די באליס אין אלע ריכטונגען, מען זעט אן אז די תלמידים זענען איבעראשט פונעם היינטיגן שפיל.

אבער בערי, גיין, ער קרומט מיט זיין נאז. נע, עס איז צו פשוט דער שפיל, ער דארף מאכן זיכער אז מען זאל ברענגען א שפיל פון דער לבנה אדער גאר העכער, פאר אים פאסט נישט אזא איינפאכע

שפיל. בערי שטעלט זיך אין פארנט פון די פישקעס וואס גיסט זיך ארויס טאבעס פון אלע זייטן און שטייט מיט צוויי פויסטן גרייט, קיינער זאל זיך נישט וואגן צו דערגענטערן צו די פישקעס, ער וויל צעשטערן די פרייד פון די תלמידים, איינמאל פאר אלעמאל וועט ער ווייזן פאר די מדריכים מען זאל זיך רעכענען מיט זיין מיינונג, אדער זאל מען מאכן זיכער אים צו פרעגן פאר מען ברענגט סיי וועלכע אקטיוויטעיט, עס דארף קלאפן לויט זיין גרויסן פארשטאנד.

ער פרואווט מיט אלע מיטלען צו מאכן הונדערט פראצענט זיכער אז אלעס זאל זיך אפשטעלן. דער ראש המדריכים האט אים איבערגעקליגט און אויף א באשיידענעם וועג אים געשטעלט אין דער זייט, ווען דער שפיל האט זיך צו סוף זייער פייין אויסגעארבעט. די קינדער זענען געווען אויסגעשעפט פון אזויפיל טאנצן און שפרינגען, עס האט נאר אויסגעפעלט צו ליינען מיט זיי קריאת-שמע, גרייטן די נעגל-וואסער געבן די בעטן און זיי זענען געפאלן אין א טיפן שלאף גרייט צום פרימארגן צו זינגען מודה אני.

פארן גיין שלאפן רופט דער ראש המדריכים אריין בערי אין מנהל'ס צימער און פרעגט אים: "בערי, די ווייסט פארוואס איך האב דיר גערופן?"

"יאה, אוןדאי ווייס איך, איך האב געשטערט די אקטיוויטעיטן, די שפיל פון די באליס, איך טו עס אלעמאל, אויך אין חדר אויך אין קעמפ, און... דער ראש ווייסט פארוואס? ווייל איך קען זיך נישט איינהאלטן."

”בערי, דו ווילסט אן עצה זיך צו קענען
איינהאלטן?”

”גיין, זא, עס, ס’נישטא קיין עצה!!!”

”פארנוואס מיינסטו אז עס איז נישטא קיין עצה
פאר דיר?” פֿרעגט דער ראש המדריכים,

”ווייל מיין מנהל האט אויף נישט קיין עצה,
נישט מיין רבי אין חדר, און אויף נישט...”

”איך האב פאר דיר גראדע א גוטע עצה” זאגט
דער ראש המדריכים.

”נא לאמיד הערן, איך ווייס נישט אויב ס’קען
ארבעטן פאר מיר, אבער לאמיד הערן”

”די עצה איז אז דו זאלסט בעטן פון אויבערשטן,
ער זאל דיר העלפן דו זאלסט זיך קענען
איינהאלטן און זיך אויפפירן איידל מיט דרף
ארץ אזוי ווי אלע קינדער” איך, זאגט דער ראש
המדריכים, איך בעט אויף אלעס פון באשעפער,
יעדן טאג ווען איך קום אריין אין זאל, בעט
איך דעם אויבערשטן, אז אלעס זאל קלאפן, די

קינדער זאל זיין צופרידן, עס זאל נישט געשען
קיין שום סכנות אדער מחלוקת אין קעמפ
א.א.וו.

”אקעי, איך וועל אויך פרויברין רעדן צום
באשעפער” זאגט בערי, גראדע געפעלט אים די
עצה און רופט זיך אן מיט א האלבע שמיכל, א
גוטע נאכט.”

דעם לעצטן טאג פון קעמפ, אלע קינדער לויפן
צו די באסעס מיט זייערע פישקעס און באקסעס,
יעדעס קינד גייט ארויף אויף דער באס וואס
פארט צו זיין שטאט, בערי לויפט אויף מיט אלע
קינדער, ווען ער טרעפט דעם ראש המדריכים
שטיין אונטער א בוים זיך צו שיקן פון די היצן.
בערי לויפט צו צום געטרייען ראש המדריכים
און רוימט אים אריין אין אויער.

”איך וויל זאגן פאר ראש המדריכים אז די עצה
האט מיט זייער געהאלפן, איך בין געווארן א
נייער מענטש, א פרייליכער צופרידענער אינגל,
א גרויסן זאנק, איר האט מיר געגעבן די מתנה
פאר מיין לעבן!”

...אסאך אסאך אידן האבן דערציילט אז
די ווערטער וואס זיי האבן געהערט פון
ר' צבי אריה אין זייערע יונגע יארן איז
געבליבן איינגעבאקן אין זייער הארץ פאר
לאנגע יארן און זיי געהאלטן שטארק אין
אדישקייט אין זייערע שוואכע מינוטן.
הונדערטער זענען מקורב געווארן דורך
אים צום וועג פון רבי'ן און אסאך זענען
געראטעוועט געווארן פון התבוללות, ווען

המשר פון פאריגע וואך

נישט אים וואלטן זיי חס-ושלום אינגאנצן
אויסגעמישט געווארן מיט די גוים.

דאס איז אים נישט אנגעקומען אזוי
גרינג, ער האט געליטן פון ברוגז'דיגע
עלטערן וואס האבן אים געשאלטן אלע
קללות פארן משוגע מאכן זייערע זון מיט
רעליגיעזע געדאנקען... אזוי אויף האט
אמאל איינער פון די עלטערן פון זיינע
תלמידים גע'מסר'ט פאר די פאליציי
אז ער האט פארכאפט זיין זון... אבער
מיט-דעם-אלעם האט ער זיך נישט
דערשראקן פון קיינעם און דורכגעפירט
ווייטער זיין פליכט צו מאכן פון א מדבר,
ישוב... אריינצוברענגען אביסל דעת און
יראת שמים אין דער וואלד פון תאוות און
כפירות און געהאלפן די אידן זיך שטעלן
אויף די אייגענע פיס דארט וואו די הייליגע
השגחה האט זיי אוועקגעשטעלט.

אין די שווערע יארן פון די וועלט'ס קריג
האט ער אסאך געטון פארן ועד-הצלה צו
העלפן די אידן אין די ברענענדיגע לענדער
אין אייראפע, אזוי אויף אסאך געהאלפן
מיט צדקה פאר די ארימעלייט פון אנשי
שלומנו אין ארץ ישראל. ווען ר' אליהו
חיים רוזין ז"ל האט געוואלט בויען דעם
בנין פון דער שול אין מאה-שערים האט
ר' צבי אריה אסאך צוגעהאלפן מיט געלט
ביז מען האט זוכה געווען צו זעהן דעם
בנין שטיין אין איר פראכט, ביז היינט-צו-
טאג. בכלל האט ער אסאך געבענקט צו

ארץ ישראל און ווען ער האט נאר געהאט
די געלעגנהייט איז ער אהין געפארן, אין
זיינע זיבן אין פופציג לעבנס יארן האט ער
זוכה געווען צו פארן אין ארץ ישראל צוויי
און פופציג מאל....

פון גרויס בענקעניש האט ער געוואלט
זיך אינגאנצן אריבערציען און וואוינען אין
די הייליגע לאנד אבער זיין תפקיד פון
מקרב זיין אידן אין אמעריקע האט אים
אפגעשטעלט פון צו מאכן אזא טריט,
ער האט אפילו איינמאל באשלאסן זיך
צו אריבערציען קיין ארץ ישראל מיטן
תנאי אויב דורכאויס דער גאנצער יאר
וועט נישט צוקומען קיין נייער תלמיד, א
מקורב, אבער ווירקליר איז קיינמאל נישט
געשען אזא זאך, יעדעס יאר זענען מקורב
געווארן דורך אים נאך און נאך נשמות צום
נחל נובע, ווען ער גיבט יעדן איינעם דעם
רבי'ן לויט דער דעת וואו דער איד געפינט
זיך, מיט א אויסערגעווענליכע געדולד
און א ווילן צו העלפן. ער איז געווען פאר
זיינע תלמידים אזוי ווי א טאטע, און
געהאלפן מיט וואס ער האט נאר געקענט,
צו מאל האט ער אויף געגעבן פאר די
ביזנעס לייט פארשטענדליכע עצות וואס
האט זיי אסאך געהאלפן אבער פאר זיך
אליין האט ער געלעבט באשיידן און זיך
באנונגט מיט דאס ביסל געלט וואס ער
פארדינען פון זיין ארבעט אלס לערער אין
א אינגלער שולע וואס אויף דארט גיבט

אריין אין די קינדער אסאך אידישקייט און
יראת שמים.

אויף אין דרוק צו העלפן דרוקו ספרים פון
רבי'ן האט ער געהאט א גרויסן חלק, און
האט איבערגעמאכט אסאך ספרי רבינו
מיט טייטש אויף ענגליש אז יעדער איד
ווי פראסט ער זאל נאר זיין זאל קענען
פארזוכן פון די אונגערישע וויין...

דעם טויער צו עפענען אומאן איז ר' צבי
און זיינע תלמידים געווען פון די ערשטע
נחשונים, ווייל ער האט געטראגן אן
אמעריקאנער פאספארט איז געווען
גרינגער פאר אים צו פארן קיין רוסלאנד
און דערגרייכן דעם הייליגן ארט, דער
הייליגער ציון. אין יאר תשכ"ד איז ער
געפארן דאס ערשטע מאל, און שפעטער
ביז זיין פטירה איז ער געווען זעכצן מאל
אין אומאן!! דאס אלעס אין א צייט ווען
קאמוניזם איז געשטאנען אין פראנט
און געוועלטיגט מיט אן אייזערנעם
פויסט. אסאך אסאך אידן האבן זוכה
געווען א דאנק אים צו פארן צום הייליגן
ציון פון רבי'ן און זוכה זיין צום תיקון
וואס דער זכות פון דעם איז אוממעגליך
ארויסצוברענגען אויף דער פאפיר...

ווען ר' צבי ארי' איז ליידער קראנק געווארן
מיט זיין לעצטן קרענק רחמנא לצלן האט
ער זיך אריבערגעצויגן קיין ארץ ישראל
צו פארוויילן זיינע לעצטע טעג אין ארץ
הקודש, אין די שווערע צייט ווען ער איז
אריבער מורא'דיגע יסורים בגוף ונפש

האט זיין געשטאלט אויפגעלויכטן נאך
מער ווען ער איז עוסק די גאנצע צייט
אין לערנען און האט שטילערהייט זיך
גע'חזר'ט די פסוקים פונעם תיקון הכללי
א לענגערע צייט במסירות נפש. עס זענען
געווען פון זיינע תלמידים וואס זענען
ספעציעל געקומען קיין ארץ ישראל צו
וויילן נעבן אים זיינע לעצטע טעג, ווען
ער איז זייער אפגעשוואכט געווארן האבן
זיינע תלמידים פארגעלערנט נעבן זיין
בעט גמרא און זעהר ווען ר' צבי אריה
הערט זיך איין און לייגט צו פון מאל צו
מאל.

ר' צבי אריה איז נפטר געווארן י"א כסליו
תשל"ט און איז באערדיגט געווארן אין
הר הזיתים, ער האט איבערגעלאזט נאך
זיך א ירושה פון אן-א-שיעור שעורים
אין אלע חלקי התורה, בפרט אין ספרי
רבינו און אויף אסאך תלמידים וואס גייען
ווייטער אין זיין ליכטיגע וועג פון תמימות
און פשיטות, מקרב צו זיין נשמות צו
טאטן אין הימל, שטיל און באשיידן אן
קיין רעש און פרסום.

נאר לעצטנס האט אז א תלמיד זיינער
תורם געווען א ריזיגן סכום געלט צו
קענען אויסטיילן אין אלע שולן אין
אמעריקע לקוטי מוהר"ו המבאר אז
יעדער איד זאל קענען עפעס באקומען
פון רבינ'ס אוצרות און פארזוכן פון דעם
הייליגן ספר.

ת.נ.צ.ב.ה.

דער קאנטאניסט ר' יצחק דוד כהן

געוואלט עסן קיין טרפות - שטעלט
אייה פאר! א קינד פון פינעף יאר מיט
אזעלכע השגות! וויבאלד ער איז שוין
געווען אביסל אנגעזאפט פון זיין טאטנס
יראת שמים האט ער זיך נישט געלאזט
פארנארן אויף קיין שום זאך נישט .

אזוי איז ער אויפגעוואקסן געווארן דארט
ביי דער מיליטער, ער האט געוואוסט אז
ער איז א איד, ער האט געגעסן נאר כשר'ס
וואס ער האט נאר געקענט דארט זיך
אנבאכט געבן.

ווער ער איז שוין עלטער געווארן, האט
ער געהאט א עלטערער קאמאנדיר,
וועלכער פלעגט אים שטענדיג אנטון
צרות, ער פלעגט אים שטעלן אלעמאל
אויפן פראנט אויף די ערגסטע פלעצער -
אלס א איד האט ער אים געוואלט שטעלן
אויפן ערגסטן ארט .

דער ר' יצחק דוד האט געהאט א בייז
הארץ אויף אים, אבער וואס קען ער אים
טוהן? א גוי!

פאר שמחת תורה פלעגט מען אהיימלאזן
די אידן צו גיין אין די שולן . איז ער אריין
אין א שול דארטן ערגעץ. דער קאמאנדיר
זיינער האט געוואלט זעהן וואס ער טוט
זיך דארטן ביי די אידן שמחת תורה, איז
ער אויף געקומען דארטן אהין. זעהט
ער דארטן דעם ר' יצחק דוד ראכמאן.
רבי נפתלי'ס פאמיליע נאמען איז געווען
ראכמאן .

אין ירושלים שטייט א שול, עס הייסט
ניסן בק"ס שול, עס זיצט דארט א איד רבי
נפתלי כהן - מען רופט אים רבי נפתלי
בארדיטשוב'ער, ער איז געווען דער שווער
פון רבי אברהם בר"נ נחמן.

רבי נפתלי זיצט און דער עולם ארום הערט
אויס די אינטערעסאנטע פאסירונג וואס
איז געשען יארן צוריק מיט רבי נפתלי'ס
טאטע, ר' יצחק דוד.

ר' יצחק דוד כהן, אלס קינד פון פינעף
יאר האט מען אים אוועקגעכאפט ביי די
קאנטאניסטן. ליידער איז אזוי געווען
אז אלע קינדער וועלכע זענען געבער
אריינגעפאלן ביי די חברה זענען פארפאלן
געווארן, אבער ר' יצחק דוד האט זיך
נישט געלאזט בשום אופן, ער האט נישט

אזא עונש: אז צוויי שורות מיליטערלייט
זאלן זיך אויסשטעלן אין צוויי שורות און
ער זאל דורכגיין אינמיטן און כאפן פון זיי
שמיץ .

די קאנטשיקעס פלעגן זיין פון דראטן.
פארציילט ר' יצחק דוד, מען האט אים
געגעבן אזעלכע קלעפ אז ער האט
געמיינט אז ער האלט עס נישט אויס,
אבער אז ער האט זיך דערמאנט אז ער
האט גע'פטר'ט דעם עמלקי - דעם חברה
- מאן, האט ער גארנישט געשפירט די
קלעפ וואס זיי האבן אים געגעבן.

עס איז אריבער א שטיקל צייט, און מען
האט אים באפרייט פון מיליטער . איז ער
געקומען צו רבי יצחק'ל נעשכיזער - רבי
מרדכי'לע נעשכיזער'ס א זון . אז ער איז
געקומען צו גיין דארטן, זאגט ער פאר
דעם גבאי: "זאג דעם רבי'ן אז עס איז
געקומען איינער וואס וויל זיך זען מיט
אים".

זאגט דער גבאי: "מען קען נישט
אריינקומען". זאגט ער פארן גבאי: "זאג
אים אז איינער פון די קאנטאניסטן איז
געקומען". ווען ר' יצחק'ל האט דאס
געהערט, זאגט ער: "ער דארף קומען צו
מיר? איך דארף ארויסלויפן צו אים ! אז ער
איז געווען דארטן ביי די חברה - און ער
איז נאך געבליבן א איד, שטייט ער העכער
פון אלעמען". איז ער ארויסגעגאנגען און
ער האט אים מכבד געווען. אזוי האט אים
ר' נפתלי דערציילט פון דעם טאטן זיינער.

(פארציילט דורך ר' נחמן בורשטיין, טעם

הכלל, ער איז געווען דארטן אין שול, און ר'
יצחק דוד זעהט ווי דער קאמאנדיר קומט
אן, האט ער זיך נישט וויסנדיג געמאכט
פון אים. אז מען זעהט א קאמאנדיר דארף
מען דאך אים עפעס אפגעבן דעם כבוד
זיינעם, אבער ער האט זיך נישט געמאכט
וויסנדיג.

זאגט אים דער קאמאנדיר: "ראכמאן, דו
זעסט מיך נישט? ". גיבט ר' יצחק דוד
אים א קוק אן און לאזט אים אראפ צוויי
פרעסק - אהער און אהין. דער ראכמאן
האט אראפגעלאזט פרעסק פאר דעם
קאמאנדיר - דעם גוי - און ער איז געבליבן
באלד טויט אויפן פלאץ. אז מען האט אים
גענומען אין שפיטאל איז ער שוין געווען
דערנאך ..

איז ר' יצחק דוד דאך אויסגעשטאנען א
משפט אויף באגיין אזא מעשה.

עס איז געקומען דער טאג פונעם משפט
און דער שופט האט אים געפרעגט: "וואס
איז פשט פון דעם געפערליכן אקט וואס
ער איז באגאנגען?" האט ער געזאגט: איך
בין געווען אנגעטרונקען איך האב נישט
געוואוסט וואס איך האב בכלל געטוהן.
האט דער שופט געשיקט פרעגן דעם רב
צו עס איז ריכטיג אז שמחת תורה טרינקט
מען. זאגט דער רב: "יא, מען טרינקט א
קאפיטשקע, מען טרינקט עפעס "

דער שופט זאגט: "פטר'ן דיך אינגאנצן
קען מען נישט, פארט ביזטו באגאנגען א
גרויסע זינד", האט מען אים ארויסגעגעבן

סיפורי מעשיות מעשה ט' - דער חכם און דער תם 7

מען עסן אפילו פאר דריי־פיר 'גראשן'! - און האבן זיך געהייסן געבן עסן! - האט מען זיי געגעבן! דערווייל ווי זיי האבן געגעסן - האבן זיי געשמועסט, און האבן געשפעט, פון דעם 'ליגן' [ליגנט] און פון דעם 'טעות' פון דעם 'בעל־שם' (ווי די וועלט איז זיך טועה)!

און דער 'גאר־קעכער' [קעכער] האט געהערט זייערע רייד! - האט עס אים זייער פארדראסן! ווארן דער 'בעל־שם' איז דאָרט זייער חשוב געווען! - האט ער צו זיי געזאָגט: "עסט אייך אָפּ וואס איר האט, און גייט אייך ארויס פון דאָנעט!"

נאכדעם איז אָנגעקומען אהין, א' זוהן' פון דעם 'בעל־שם'! - און זיי האבן נאך [אלץ] געשפעט פון דעם 'בעל־שם', [אויף פאר] דעם 'זוהן' אין די אויגן! האט זיי דער 'גאר־קעכער' אָנגעשריגן: "נאך [אויף] וואס זיי שפעטן פון דעם 'בעל־שם', [פאר] דעם 'זוהן' אין די אויגן!" ביז דער 'גאר־קעכער' האט זיי געשלאָגן גאנץ שטארק, און האט זיי אַרויסגעשטופט פון זיין שטוב!

האט עס זיי זייער פארדראסן! - האבן זיי געוואלט זוכן א 'משפּט', אויף דעם וואס ער האט זיי געשלאָגן! האבן זיי זיך מיישב געווען: "זיי וועלן גיין צו זייער 'בעל־הבית', וואס זיי האבן דאָרט אָפּגעלייגט [אראפּגעלייגט] זייערע פּעקלעך, זיי זאלן מיט אים א עצה האלטן, וויאזוי זיי זאלן דערלאנגען [דערגרייכן אז מ'זאל מאכן] א 'משפּט' אויף דעם 'גאר־קעכער' וואס ער האט זיי געשלאָגן!"

זענען זיי געגאנגען, און האבן [פאר] זייער 'בעל־הבית' דאס דערציילט: "אז דער 'גאר־קעכער' האט זיי זייער געשלאָגן!" האט ער זיי געפרעגט: "פארוואס?! - האבן זיי אים דערציילט: "ווייל זיי האבן גערעדט אויף דעם 'בעל־שם'!"

האט זיי דער 'בעל־הבית' געענטפערט: "ס'איז אונדא קיין יושר נישט, אז מען זאל שלאָגן מענטשן! - לושמיר

זענען זיי אזוי אויסן־געווען [ארוםגעוואנדערט] אויף דער וועלט! - ביז ס'איז אויסגעקומען, אז זיי זענען געקומען צו דער שטאט וואס דאָרט וואוינט דער 'מיניסטער' הנ"ל [וואס אויבנדערמאנט] (דהיינו: דער 'תם', זיין חבר פון דעם 'חכם', פנ"ל [ווי אויבנדערמאנט])!

און דאָרט אין דער שטאט, איז געווען א אמתער 'בעל־שם'! - און דער 'בעל־שם' איז זייער חשוב געווען, ווארן ער האט געטאן ווילדע [וואונדערליכע] זאכן באַמט! - און אפילו צווישן 'שָׁרוּת' [מיניסטארן], איז ער געווען א מפורסם, און איז ביי זיי חשוב געווען!

און די 'חכמים', זענען געקומען אין דער שטאט אריין! - און זיי זענען ארוםגעגאנגען! - און זענען אָנגעקומען פאר דער שטוב פון דעם 'בעל־שם'! - האבן זיי געזעהן: "ס'שטייט דאָרט אסאך וועגלעך [וועגעטער] מיט 'חולים', פּערציג אָבער [אָדער] פּופציג!"

האט דער 'חכם' געמיינט: "אז דאָרט וואוינט א 'דאקטער'!" - האט ער געוואלט צו אים אריינגיין, מחמת [ווייל] ער איז זיך אויך געווען א גרויסער 'דאקטער' - האט ער געוואלט אריינגיין, ער זאל זיך מיט אים דערקענען [באקאנט מאכן]. האט ער געפרעגט: "ווער וואוינט דא?!" - האט מען אים געענטפערט: "א 'בעל־שם'!" האט ער געטאן א גרויס 'געלעכטער', און האט געזאגט צום אנדערן (דהיינו: צום 'חכם' דער 'שליח'):

"דאס איז נאך א 'ליגן' [ליגנט] און [זייער] א [וואונדערליכע] 'נארישקייט' - דאס איז נאך מער 'נארישקייט', איידער [פון] דער 'טעות' פון דעם 'מלך'! ברודער! איך וועל דיר דערציילן דאס 'פאלטשקייט', וויאזוי די וועלט איז אין 'טעות', און אזוי א 'ליגן' [אזא ליגנט]!"

דערווייל זענען זיי הונגריג געווען! - האבן זיי ביי זיך נאך געפונען דריי־פיר 'גראשן'! זענען זיי געגאנגען אין דער 'גאר־קער' [בית־המבשיל] אריין! - און דאָרט קריגט

געזאגט: "אז דו ביזט דאס מיין חבֿר דער 'תם', דערפון וועלן מיר שפּעטער שמועסן - לעת-עתה גיב מיר א 'משפּט', נאָך [אויף] וואס מען האט מיך געשלאָגן!" פּרעגט ער אים: "פּאַרװאס האט מען דיך געשלאָגן?!" ענטפּערט ער אים: "אַט ווייל איך האב גערעדט אויף דעם 'בעל-שם', וואס ער איז אַ 'לינגער' - און דאס איז גאר אַ 'שווינדל'! רופּט זיך אַן דער 'תם' דער 'מיניסטער' צו אים: "נאָך [אַלץ] האַלסטו דיך אין דיינע חכמות! זעה דו האַסט געזאָגט: 'אז דו קענסט אויף מיינעם קומען גאר גרינג, און איך וועל אויף דיינעם נישט קענען קומען!" היינט זעה: אַז איך בין אויף דיינעם שוין לאנג געקומען (ווארן דער 'תם' איז זיך שוין געווען אַ גרויסער 'חכם' אויך, פּנ"ל [ווי אויבנדערמאנט])! און דו ביסט נאכנישט געקומען אויף מיינעם! און איך זעה: אז דאס איז שווערער, אז דו זאַלסט קומען אויף מיין 'תמימות'! און פונדעסטוועגן פאַרט, ווייל דער 'תם' דער 'מיניסטער', האט אים געקענט פון לאנג, אז ער איז אַמאל גרויס געווען - האט ער אים געהייסן: "אז מען זאל אים [געבן 'קליידער', אז מען זאל אים אַנטאן!]" - און האט אים געבעטן: "אז ער זאל מיט אים עסן!"

בשעת [בשעת] עסן, האבן זיי אָנגעהויבן צו שמועסן! האט אָנגעהויבן דער 'חכם' אים צו דרינגען [אויפווייזן] זיין 'נארישע דעה' [געדאַנק]: "אז ס'איז גאר קיין 'מלך' נישט דא!" האט אויף אים דער 'תם' דער 'מיניסטער', אַ געשריי געטאן: "וואס זאַגסטו? איך אליין האב זיך געזעהן דעם 'מלך'!"

ענטפּערט אים דער 'חכם' מיט 'געלעכטער': "דו ווייסט 'אליין' אז דאס איז געווען דער 'מלך'?! - דו קענסט אים! - דו האַסט געקענט זיין טאַטן, זיין זיידן, אז זיי זענען געווען 'מלכים'?! - פון וואנעט ווייסטו אז דאס איז געווען דער 'מלך'?! [ווייל] 'מענטשן' האבן דיר געזאָגט: 'אז דאס איז דער 'מלך'?!" - זיי האבן דיר אָפּגעאַרט!"

האט דאס דער 'תם' זייער פאַרדראָסן: "אויף דעם וואס ער לייקנט אין דעם 'מלך'!"

[אַבער] איר האט אָבער גאַרנישט רעכט [ריכטיג] געטאן, נאָך [אויף] וואס איר האט גערעדט אויף דעם 'בעל-שם' - ווארן דער 'בעל-שם' איז דא זייער חשוב!"

האבן זיי געזעהן: "לאז ס'איז נישט פאַרהאן אין אים גאַרנישט, און אז ער איז אויך אין 'טעות'! זענען זיי פון אים אַוועקגעגאַנגען, און זענען געגאַנגען צום 'פּקיד' [הויפּט] - און דער 'פּקיד' איז געווען אַ 'גוי' - האבן זיי אים דערציילט די מעשה: "אז מען האט זיי געשלאָגן!"

האט ער געפּרעגט: "פּאַרװאס?! - האבן זיי געזאָגט: "ווייל זיי האבן גערעדט אויף דעם 'בעל-שם'!" האט זיי דער 'פּקיד' אויך גע'הרג'עט געשלאָגן! - און האט זיי אַרויסגעשטופּט [פון זיין שטוב]!

זענען זיי פון אים אַוועקגעגאַנגען, און זענען געגאַנגען צו אַ העכערן וואס האט צו שאפּן! - און האבן אלץ נישט געפּוּעלט קיין 'משפּט'! און זענען אזוי אלץ געגאַנגען, פון איינעם צום אַנדערן - אַלעמאל צו אַ העכערן! (און האבן אלץ נישט געפּוּעלט, גאר מען האט זיי גוט געשלאָגן אַלעמאל!)!

ביז זיי זענען געקומען פאַר דעם 'מיניסטער' (דאס איז געווען דער 'תם' פּנ"ל [ווי אויבנדערמאנט])! - און דאָרט פאַר דעם 'מיניסטער', זענען געשטאַנען 'וואכן'!

האט מען געמלדעוועט [געלאָזט וויסן] פאַר דעם 'מיניסטער': "אז אַ מענטש באַדאַרף [דאַרף] צו אים! - האט ער געהייסן: "אז ער זאל אַריינגיין!" איז דער 'חכם' געקומען פאַר דעם 'מיניסטער'!

ווי ער איז אַריינגעקומען - האט אים דער 'מיניסטער' תּיפּף דערקענט: "אז דאס איז דער 'חכם' זיין חבֿר!" און דער 'חכם' האט אים נישט דערקענט - מחמת [ווייל] ער איז היינט אין אזוי אַ [אַזא] גדולה [גרויסקייט]!

האט תּיפּף דער 'מיניסטער' אָנגעהויבן צו אים צו רעדן, און ער האט צו אים געזאָגט: "זעה צו וואס מיין 'תמימות' האט מיך געבּראַכט [געברענגט], צו אזוי אַ גדולה [אַזא גרויסקייט]! - און צו וואס דיין 'חכמה' האט דיר געבּראַכט!" האט זיך דער 'חכם' אָנגערופּן, און האט

לאמיר זיך פאר הערן

די ניינטע מעשה - דער חכם און דער תם (7)

- ער האט זיי געשלאגן גאנץ שטארק.
  - ער האט זיי ארויס געשטופט פון זיין שטוב.
  - ביידע תשובות זענען ריכטיג.
- ז. וואס האט דער פקיד (דער גוי) געטאן פאר די חכמים אויף דעם וואס זיי האבן גערעדט אויפן בעל שם?
- ער האט זיי געשלאגן גאנץ שטארק.
  - ער האט זיי ארויס געשטופט פון זיין שטוב.
  - ביידע תשובות זענען ריכטיג.
- ח. וואס האט דער תם (דער מיניסטיר) געזאגט צום חכם ווען ער איז געקומען צו אים?
- זעה צו וואס מיין תמימות האט מיך געבראכט צו אזא גדולה.
  - זעה צו וואס דיין חכמה האט דיך געבראכט.
  - ביידע תשובות זענען ריכטיג.
- ט. וואס לערנסטו זיך דערווייל פון די מעשה?
- אז תמימות ברענגט א מענטשן צו אזא גדולה.
  - אז חכמות ברענגט א מענטשן צו עניות.

- י. האסטו גלערנט די מעשה פון די וואך?
- יא
  - נײן
  - א חלק

- א. צו וועלכע שטאט זענען די חכמים אן געקומען אין זייער וועג?
- אין די שטאט וואס דער חכם איז געבוירן
  - אין די שטאט וואס דער תם וואוינט דארט.
  - אין די שטאט וואס דער מלך וואוינט דארט.
- ב. וואס האבן די חכמים געזען אין פארנט פון דער בעל שם'ס שטוב?
- גרויסע הייליגע צדיקים.
  - דער תם האט דארטן געווארט אויף אים.
  - אסאך וועגעלעך מיט חולים.
- ג. פארוואס האט דער חכם געוואלט אריין גיין צו דעם בעל שם?
- ווייל ער האט געוואלט א ברכה פון צדיק.
  - ווייל ער האט געוואלט מוכיח זיין פארן בעל שם אז עס איז נישטא קיין מלך אויף דער וועלט.
  - ווייל ער האט געמיינט אז דארט וואוינט א דאקטער, און ער האט געוואלט זיך מיט אים דערקענען.
- ד. וואס האבן די חכמים געטאן אין גאר קעד (בית התבשיל)?
- זיי האבן געשפעט פן דעם אז עס איז דא א מלך.
  - זיי האבן געשפעט פן דעם בעל שם.
  - זיי האבן געבעטן אסאך עסן.
- ה. וואס האט זיי געזאגט דער גאר קעכער?
- זיי זאלן שנעל ארויס גיין פון גאר קעד.
  - עסט אייך אפ און גייט ארויס פון דאנט.
  - מען טאר נישט רעדן אינמיטן עסן.
- ו. וואס האט זיי דער גאר קעכער געטאן נאך ווען דער זון פון דער בעל שם איז אריין געקומען?

איבער אנטאט

וואו זעט מען אין דער מעשה אז דער תם האט רחמנות געהאט אויפן חכם, און וואו זעט מען אין די פריערדיגע וואכן אז דער חכם האט רחמנות געהאט אויפן תם?

תשובות אויף די מעשה פון דער חכם מיטן תם (5)
וועלכע מידה האט דעם חכם זיך געפירט כדי צו ווייזן אז עס איז נישטא קיין מלך (ח"ו)?

איך ענה פֿאַר אים?
וויפיל מאל האט דער חכם אויפגעוויזן אז עס איז נישטא קיין מלך (ח"ו)? פֿאַר אַסאך

די געווינער פון חכם ותם #4 און #5 זענען:

הילד החשוב אהרן ליינער, בית שמש און הילד החשוב צבי אלימלך מנדליאל, בית שמש

דער פויגל און די אייער

צאם רבנים

משלים

א שיינעם
משל האט ר'
נתן געהערט
נאכזאגן פון רבי'ן.

איי, ביז עס קומען ארויס פון זיי פייגעלעך.
אויך די פייגל פון וועמען מיר דערצייילן זעצט,
זעצט זיך אויף אירע פארבליבענע אייער און עס
קומען ארויס די פייגעלעך און דאן פליעט זיך מיט
אירע ניי געבוירענע פייגעלעך און הייבט אן פייפן
און קוויטשקען, אז די פייגעלעך וועלכע זענען
געבוירן געווארן ביי די פֿרעמדע נעסטן הערן
די קולות און דערקענען דאס קול פון די מאמע
און קומען גלייך צו די פויגל פון וועמען זיי זענען
באָמט געבוירן און גייען צוריק צו איר.
דער נמשל קען מען אביסל פארשטיין ווער עס
פארשטייט עפעס א רמז איבער דער גרויסער עסק
פונעם הייליגן רבי'נס פירונג מיט די מענטשן פון
דער וועלט. חיי מוהר"ן תר"ג)

עס איז פארהאן אזא סארט פייגל, וואס לייגט גאר
אסאך אייער, אז עס איז איר מער נישט מעגליך
צו קענען זיפן אויף אירע אייגענע אייער, עס
זאל ארוסקומען פון דעם פייגעלעך. האט דער
אויבערשטער אריינגעלייגט אין איר א טבע, אז זי
גייט שטילערהייט און ווארפט אריין אין פֿרעמדע
נעסטן אירע אייער, זי גייט פון איין נעסט צום
צווייטן אריינזארגן אן איי, ווען די מאמע פון די
נעסט ווייסט גארנישט אז זי זיצט אויף א פֿרעמדע

~ מעמד סיום השתפכות הנפש - מתמידים והודעתם לבניך, מאנסי ניו יארק ז' אדר א' ~

